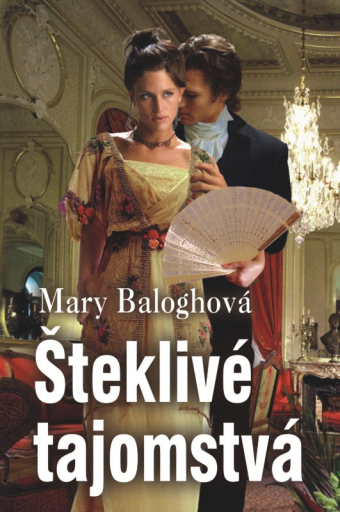

Mary Baloghová

Šteklivé tajomstvá

Mary Baloghová
Šteklivé tajemství

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Mary Balogh: A Secret Affair,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dell Books,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York 2011,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English A SECRET AFFAIR.
First published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York.

Copyright © 2010 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1849-4

HANNAH REIDOVÁ, vojvodkyňa Dunbartonová, je konečne voľná. Zbavila sa bremena desaťročného manželstva a po roku smútku za nebohým manželom vojvodom Dunbartonom si konečne bude užívať.

Slobodu už dlho očakávala a patrilo sa ju osláviť.

Za vojvodu sa vydala po piatich dňoch známosti – jeho milosť sa tak nevedela dočkať sobáša, že vybavila zvláštne povolenie, aby nemuseli čakať na ohlášky. Ona mala devätnásť, on čosi vyše sedemdesiat. Nikto si nebol istý, koľko má presne rokov, no niektorí hovorili, že mu ide na osemdesiat. V čase sobáša bola vojvodkyňa taká krásna, až to vyrážalo dych – štíhla postava, oči belasé ako letná obloha, rozžiarená tvár, akoby stvorená na úsmev, a dlhé vlnité vlasy také svetlé, až sa zdali takmer biele. Z druhej strany na tele aj na tvári vojvodu sa odrážal zub času, okrem toho trpel dnou. A srdce mu už bilo nepravidelne.

Samozrejme, vydala sa zaňho pre peniaze a dúfala, že o pár rokov z nej bude bohatá vdova. Teraz aj bola bohatou vdovou, hoci na svoju slobodu musela čakať dlhšie, než predpokladala. Ale konečne si mohla naplno užiť bohatstvo.

Ak máme použiť ošúchané klišé, starý vojvoda zbožňoval zem, po ktorej kráčala. Zaplavil ju takým množstvom drahých šiat, že keby si ich chcela obliecť naraz, aj by sa pod nimi zadusila. Hostovskú izbu vedľa jej obliekarne v dome Dunbartonovcov na Hanover Square v Londýne premenili na druhú obliekareň plnú hodvábu, saténu a kožušín – okrem

iného oblečenia a doplnkov –, ktoré si obliekla možno raz-dva razy, potom ich nahradila novými šatami a doplnkami. A vojvoda nemal jeden, dva, tri, ale štyri trezory zabudované do stien svojej spálne, kde boli uložené všetky šperky, ktoré za tie roky daroval svojej milovanej – jeho žena mohla kedykoľvek prísť a vybrať si čokoľvek, čo sa jej zažiadalo.

Vojvoda bol milujúci manžel a svoju ženu rozmaznával.

Vojvodkyňa bola vždy nádherne oblečená a ozdobená až ostentatívne veľkými šperkmi, väčšinou diamantmi. Nosila ich vo vlasoch, na ušiach, na hrudi, na zápästiach, na niekoľkých prstoch na každej ruke.

Vojvoda sa rád pyšil svojou trofejou a kamkoľvek sa po-
hol, hrdo, priam zbožne na ňu hľadel. V rozkvetení mladosti by bol vyšší ako ona, ale vekom sa zhrbil a musel sa podopierať paličkou, no väčšinou len sedel. Keď boli niekde spolu, vojvodkyňa sa od neho nikdy veľmi nevzdialila, ani keď boli na bále a mala dosť nádejných partnerov. Ona sa však venovala manželovi a na krásnych perách jej pritom vždy pohrával náznak úsmevu. Priam stelesnenie manželskej odanosti. To nemohol nikto poprieť.

Keď vojvoda nemohol ísť s ňou – a postupom rokov sa mu z domu vychádzalo čoraz ťažšie –, vojvodkyňu sprevádzali na spoločenské udalosti smotánky iní muži. Konkrétne traja – lord Hardingraye, sir Bradley Bentley a vikomt Zimmer –, všetko príťažliví, elegantní, šarmantní džentlmeni. Bolo všeobecne známe, že obľubujú jej spoločnosť a aj ona sa s nimi cíti dobre. A nikto nikdy nepochyboval, čo táto obľuba zahŕňa. Ľudia nevedeli len to – a, samozrejme, špekulovali o tom, hoci nikdy nedospeli k uspokojujúcemu záveru –, či si to potešenie užívajú s vojvodovým vedomím.

Niektorí sa domnievali, že sa to deje s jeho požehnaním. Ale väčšinou mali vojvodu radi – najmä keď už bol starý a zaslúžil si poľutovanie – a skôr im vyhovovalo vidieť ho ako chudáka starca, ktorému sa ubližuje. Tí istí ľudia, väč-

šinou ženy, sa o vojvodkyňu vyjadrovali ako o ošperkovanej zlatokopke.

A potom sa vojvodkyňin očarujúci spoločenský život, škanďalózne lásky a pochmúrne väzenie vo zväzku so starým, chorľavým manželom zrazu skončilo – vojvoda raz nadránom sčista-jasna podľahol srdcovému infarktu. Samozrejme, nebolo to ani zďaleka tak skoro, ako vojvodkyňa dúfala.

Teraz konečne získala majetok, ale draho za to zaplatila – svojou mladosťou. Keď zomrel, mala dvadsaťdeväť rokov, a keď krátko po Vianociach odložila smútok, mala tridsať. Vianoce trávila na svojom vidieckom sídle v Copelande v kentskom grófstve – to sídlo jej vojvoda kúpil, aby po jeho smrti nemusela odísť z domu, keď jeho synovec prevezme titul a s ním spojené majetky. Copelandské sídlo bola veľká rezidencia obkolesená rozľahlým parkom.

A tak bola vojvodkyňa Dunbartonová vo veku tridsať rokov konečne slobodná. A neuveriteľne bohatá. Pripravená osláviť slobodu. Len čo prešli veľkonočné sviatky, presťahovala sa do Londýna a chystala sa užiť si spoločenskú sezónu. Usadila sa v dome Dunbartonovcov, lebo nový vojvoda bol srdečný muž v strednom veku a radšej trávil čas na vidieku a rátal svoje ovce, než by sedel v meste na zasadaní Hornej snemovne a počúval iných titulovaných urodzených mužov, ako rečia o záležitostiach, ktoré sú možno dôležité pre krajinu a svet, ale jeho absolútne nezaujímajú. Každému, kto bol ochotný počúvať, hovoril, že politici sú nudná cháška. A keďže nebol ženatý, nemal mu kto povedať, že sedenie v Hornej snemovni je len vedľajší dôvod, aby sa na jar zišla v meste smotánka. Pokiaľ išlo oňho, vojvodkyňa mohla hoci aj každý večer s jeho požehnaním usporiadať v dome Dunbartonovcov bál. Aj jej to oznámil. Pravda, pod podmienkou, že mu nepoše účty.

Tá posledná poznámka bola preňho typická, lebo bol známy držgroš. Ale vojvodkyňa nepotrebovala nikomu poslať účty. Bola nesmierne bohatá a mohla ich platiť sama.

A hoci už nebola v rozpuku mladosti a tridsiatka je pre ženu dosť nepríjemný vek, ešte vždy bola neuveriteľne krásna. Nikto to nemohol poprieť, hoci by sa našlo zopár takých, čo by to urobili, keby mohli. V skutočnosti bola teraz možno ešte krajšia ako v devätnástich – za tie roky trochu pribrala, a to na správnych miestach. Ešte vždy bola štíhla, ale vnaadne zaoblená. V tvári sa jej už nezračil dychtivý výraz dievčaťa, ale mala ju dokonale vycizelovanú a pleť priam alabastrovú. Často sa usmievala, hoci jej typický úsmev bol napoly arogantný, napoly mámivý a pôsobil tajomne – akoby sa usmievala nad niečím vo svojom vnútri, nie nad niečím navôkol. Viečka mala mierne oťažené, a aj preto pôsobila zasnene a ešte tajomnejšie. Vlasý jej šikovná komorná vždy bezchybne upravila – hoci to vyzeralo, akoby sa mohli každú chvíľu rozpustiť a v kaskádach padať na chrbát. Také čosi sa však nikdy nestalo a aj to len znásobovalo jej čaro.

Najkrajšie na nej asi boli tie vlasy, hovorili mnohí ľudia. Pravda, okrem očí. Alebo postavy. Alebo zubov, bieloskvúcich, pravidelných.

Takto smotánka vnímala vojvodkyňu Dunbartonovú, ktorá bola vydatá za starého vojvodu, teraz sa vrátila do Londýna ako bohatá vdova a konečne mohla žiť slobodne.

Samozrejme, nikto nevidel zblízka jej manželstvo a nevedel, ako fungovalo. Teda, nikto okrem vojvodu a vojvodkyne. Vojvoda žil posledné roky veľmi utiahnuto a vojvodkyňa mala celé zástupy známych, ale nijakých blízkych priateľov.

Smotánka, ktorá počas desiatich rokov jej manželstva neúnavne špekulovala o podrobnostiach ich vzťahu, teraz po roku smútku špekulovala znova.

Vojvodkyňa sa stala v salónoch obľúbenou témou rozprav. Kto vie, čo bude teraz robiť, keď je znova voľná... Ulovila vojvodu ako neznáme dievča a presvedčila ho, aby sa prvý raz v živote oženil.

Čo urobí teraz?

Aj ktosi iný premýšľal, čo vojvodkyňa urobí so svojou budúcnosťou, ale tá dáma premýšľala nahlas a počula ju jediná osoba, ktorá mohla uspokojiť jej zvedavosť.

Barbara Leavensworthová bola vojvodkyninou priateľkou od útleho detstva, keď obe žili na vidieku v Lincolnshire – Barbara ako dcéra vikára, Hannah ako dcéra statkára úctyhodného pôvodu so skromnými finančnými prostriedkami. Barbara ešte vždy žila v tej dedine s rodičmi, no pred rokom sa vysťahovali z fary, lebo vikár odišiel do dôchodku. Nedávno sa zasnúbila s novým vikárom a v auguste mali mať svadbu.

Priateľky z detstva si zostali blízke, aj keď žili ďaleko od seba. Vojvodkyňa sa po vydaji viac nevrátila do rodnej dediny, a hoci Barbaru často pozývala, aby k nim prišla, nikdy nezostala tak dlho, ako by sa Hannah páčilo. Vojvoda jej jednoducho naháňal strach. A tak udržiavali priateľstvo prostredníctvom listov. Jedenásť rokov si aspoň raz do týždňa písali dlhé listy.

Teraz Barbara prijala pozvanie, aby strávila nejaký čas v Londýne s vojvodkyňou. Budeme nakupovať svadobné šaty na jedinom mieste v Anglicku, kde sa majú nakupovať, usilovala sa ju navadiť vojvodkyňa. Keď má niekto plné truhlice peňazí, ľahko sa mu nakupuje, pomyslela si Barbara a zúfalo krútila hlavou. Ale teraz, keď bola Hannah sama, potrebovala spoločnosť, a Barbara by najradšej chodila po kostoloch a múzeách. Jej snúbenec reverend Newcombe ju nabádal, aby len išla, trochu si užila a bola oporou svojej priateľke, úbohej vdove. Keď sa napokon rozhodla ísť, trval na tom, aby si vzala ohromujúco veľkú sumu peňazí, kúpila si pekné šaty a možno aj jeden-dva čepce. Jej rodičia, ktorí vždy mali Hannah nesmierne radi a mysleli si, že mesiac v spoločnosti priateľky ich dcére len prospeje, jej vnútili takisto dosť veľkú sumu. A hovorili, nech si to pekne užije, veď onedlho začne žiť striedmym životom ako vikárova manželka.

Keď Barbara prišla do domu Dunbartonovcov, pripadala si priam zvrátene bohatá. Hannah na ňu čakala v hale, niekoľko minút sa objímali, výskali a híkali od radosti, obe rozprávali a ani jedna nepočúvala, smiali sa od šťastia, že sú znova spolu. Keby ju v tej chvíli videla smotánka, ani by ju nespoznala a nikto by sa jej nemohol čudovať. Hannah mala líca zružovené, oči veľké ako taniere, úsmev od ucha k uchu a až pišťala od vzrušenia a radosti. Nepôsobila ani trochu tajomne.

A vtedy si uvedomila, že v úzadí čaká gazdiná, a zverila Barbaru do jej starostlivosti. Kým jej priateľku odvedli hore, aby si umyla ruky a tvár, prezliekla sa a učesala, Hannah sa bezcieľne prechádzala po salóne.

Znova bola pokojná ako vždy. Moja najdrahšia Barbara, mám ťa tak rada ako nikoho na tomto svete, pomyslela si, keď ju znova uvidela a objala ju.

„Som taká šťastná, že si prišla, Babs,“ zvolala a zasmiala sa. „Keby si to náhodou nepochopila hneď pri príchode.“

„No, zdalo sa mi, že si dala najavo trochu nadšenia,“ poznamenala Barbara a obe sa znova zasmiali.

Hannah sa pokúšala spomenúť si vôbec, kedy sa naposledy smiala, ale akosi sa jej to nedarilo. No čo už. Žena sa nemôže smiať, keď drží smútok. Niektí by to mohol označiť za bezcitnosť.

Celú hodinu sa zhovárali a tentoraz sa navzájom počúvali, napokon Barbara položila priateľke otázku, ktorú mala na mysli od smrti vojvodu Dunbartona, hoci v liste sa o tom nezmienila.

„Čo budeš robiť teraz, Hannah?“ predklonila sa na stoličke. „Bez vojvodu musíš byť hrozne osamelá. Veď ste sa tak zbožňovali.“

Barbara bola pravdepodobne jedna z mála ľudí v Londýne či v celom Anglicku, ktorá skutočne verila, že sa mali radi. A možno bola jediná.

„Máš pravdu,“ vzdychla Hannah. Roztiahla dlaň a obze-

rala si tri prstene na prstoch s dokonalou manikúrou. Potom prihladila jemný biely mušelín svojich šiat. „Veru mi chýba. Stále musím myslieť na kadejaké hlúposti, čo mu chcem povedať, náhlím sa domov a až vtedy si spomeniem, že už mu nemôžem nič porozprávať.“

„Ale viem,“ poznamenala Barbara vážne a súcítne, „že veľmi trpel dnou a v posledných rokoch mal vážne problémy so srdcom. Zdá sa mi, že to bolo požehnanie, keď konic prišiel tak rýchlo.“

Hannah to neprimerane pobavilo. Z Barbary bude ideálna manželka vikára, ak má hlavu plnú takých fráz.

„Všetci by sme mali byť radi, keď príde náš čas,“ odvetila, „ale mám podozrenie, že k tomu srdcovému infarktu mu pomohlo hlavne to, že večer predtým si doprial biftek a claret. Lekár ho varoval, aby žil striedmo, a to už desať rokov predtým, než som sa s ním zoznámila, a odvtedy mu to zdôrazňoval každý rok. Vždy mu len odvrkol, že jeho náhrobný kameň mal byť obrastený machom už vtedy, keď som sa v detskej izbe hrala s bábikami. Raz za čas sa mi dokonca ospravedlnil za to, že žije tak dlho.“

„Ach, Hannah,“ vzdychla Barbara, lebo nevedela, čo iné povedať.

„Napokon som tie reči ukončila tým, že som zložila veľmi zlú ódu s názvom *Na vojvodu, ktorý mal zomrieť*. Smial sa na nej tak schuti, až sa rozkašľal a takmer skutočne zomrel. Bola by som napísala ódu *Na vojvodkyňu, ktorá mala byť vdovou*, ale nevedela som si spomenúť na nič, čo by sa rýmovalo so slovom vdova, iba ak sova, a to sa mi zdalo hlúpe.“

Usmiala sa a Barbara vybuchla do smiechu.

„Ach, Hannah, ty si hrozná,“ vyhlásila.

„To teda som, však?“ súhlasila Hannah.

Obe sa rozosmiali.

„Ale čo budeš robiť?“ Barbara zopakovala otázku a priamo pozrela na Hannah.

„Samozrejme, budem robiť to, čo odo mňa smotánka

očakáva,“ Hannah rozťahla na opierke stoličky druhú ruku a obdivovala svoje prstene. Mierne naklonila ruku dopredu, takže drahokamy zachytili svetlo prúdiace cez okno a zatriebili sa. „Nájdem si milenca, Babs.“

Keď to vyslovila nahlas, znelo to trochu... zhýralo. Ale nebolo to zhýralé. Je slobodná. Voči nikomu nemá nijaké povinnosti. Bolo celkom prijateľné, aby vdova mala milenca – pod podmienkou, že by s ním mala tajný pomer a diskrétno o tom mlčala. Možno to nebolo celkom prijateľné, ale rozhodne proti tomu nemohol nikto nič namietat.

Samozrejme, Barbara žila v inom svete.

„Hannah!“ zvolala, do tváre jej stúpila červeň. „Ty si skutočne hrozná! To si povedala len preto, aby si ma vyľakala, a aj sa ti to podarilo. Takmer som omdlela. Buď vážna!“

Hannah zdvihla obočie. „Ale ja to myslím vážne!“ namietala. „Mala som manžela a ten zomrel. Nikto ho nemôže nahraďiť. Mala som spoločníkov, a hoci som sa s nimi vždy cítila dobre, nestačí mi to. Mám pri nich deprimujúci pocit, akoby to boli moji bratia. Potrebujem niekoho, kto by dodal môjmu životu... iskru. Potrebujem milenca.“

„V skutočnosti potrebuješ niekoho ľúbiť,“ vyhlásila Barbara rázne. „Mala by si sa do niekoho zamilovať, vydať sa zaňho a mať s ním deti. Viem, že si vojvodu ľúbila, Hannah, ale to nebola...“

Zarazila sa a znova očervenela.

„Romantická láska?“ Hannah dokončila vetu za ňu. „Tá strata aj tak bolí, Babs. Tu to bolí.“ Ukázala si na hrud'. „Romantická láska predtým, než som ho spoznala, mi veľmi nepomohla, nezdá sa ti?“

„Vtedy si bola ešte mladučké dievča,“ podotkla Barbara. „To, čo sa stalo, nebola tvoja vina. Časom príde aj láska.“

„Možno.“ Hannah pokrčila plecami. „Ale neplánujem na ňu čakať, kým sa ukáže. Nemienim ju ani zúfalo hľadať a presviedčať samu seba, že som ju našla, keď to tak nebude, aby som nespadla do pasce nového manželstva hneď po

tom predchádzajúcom. Som slobodná a plánujem zostať slobodná, kým sa nerozhodnem vzdať slobody, čo môže trvať poriadne dlho. Možno sa jej nikdy nevzdám. Vieš, vdovský stav má svoje výhody.“

„Ach, Hannah,“ dohovárala jej Barbara. „Buď aspoň chvíľu vážna.“

„Rozhodla som sa, že si nájdem milenca,“ vyhlásila Hannah. „A myslím to vážne, Babs. Bude to voľný vzťah, slúžiaci len pre moje potešenie, a nebudem nijako viazaná. A musí to byť niekto hriechne krásny, diabolsky príťažlivý a zvrátene dobrý milenec. Niekto, komu nezlomím srdce a kto nebude túžiť po manželstve. Myslíš, že existuje taký ideál?“

Barbara sa už znova usmievala – zdalo sa, že sa úprimne zabáva.

„Hovorí sa, že v Anglicku je plno švihákov,“ odvetila. „Počula som, že všetci sú až nehorázne krásni. Samozrejme, ženy na nich letia – a túžia ich napraviť.“

„Prečo by nejaká žena túžila zmeniť zhýralého šviháka na nudného džentlmena?“

Chvíľu sa obe až prehýbali od smiechu. „Predpokladám, že pán Newcombe nie je švihák,“ nadhodila Hannah.

„Simon?“ Barbara sa ešte vždy smiala. „Je kňaz, Hannah, úctyhodný, ale rozhodne nie nudný. Odmietam tvoje tvrdenie, že muži musia byť alebo zhýralí, alebo nudní.“

„Nič také som netvrdila,“ ohradila sa Hannah. „Som si istá, že ten tvoj vikár je ideálny príklad romantického džentlmena.“

Barbara sa zachichotala. „Viem si predstaviť, ako by sa zatváril, keby som mu to povedala, Hannah.“

„Okrem spomínaných predností chcem od milenca len to, aby nemal oči pre nikoho, len pre mňa, kým budem chcieť, aby sa na mňa díval.“

„Inými slovami, zaslepený obdivovateľ,“ poznamenala jej priateľka.

„Vkladáš mi do úst pozoruhodne zvláštne slová, Babs,“ Hannah vstala a poťahala za šnúru, aby slúžka odniesla čajové šálky. „Chcem pravý opak. Veľmi mužného chlapa. Niekoho, kto mi bude oddaný, a pritom to bude silná osobnosť.“

Barbara s úsmevom pokrútila hlavou a rákala na prstoch: „Krásny, príťažlivý, oddaný, mužný. Zabudla som na niečo?“

„Zdatný milenec,“ podotkla Hannah.

„Skúsený milenec,“ opravila ju Barbara a znova očervenela. „Bože dobrý, veď to bude hračka nájsť takého chlapa, Hannah. Máš na mysli niekoho konkrétneho?“

„Mám.“ Hannah počkala, kým slúžka odniesla podnos a zatvorila dvere. „Hoci neviem, či je tento rok v meste. Zvyčajne tu o tomto čase býva. Nepotešilo by ma, keby tu nebol, ale ak bude treba, mám v talóne aj zopár iných. Nemala by som s tým mať problémy. Je odo mňa veľmi domýšľavé, ak poviem, že muži za mnou otáčajú hlavy, kam sa len pohnem?“

„Možno je to domýšľavé, ale je to aj pravda,“ pripustila Barbara. „Vždy to tak bolo, už keď si bola dievča – muži otáčali hlavy s túžbou, ženy so závisťou. Nikoho neprekvapilo, keď sa vojvoda Dunbarton rozhodol urobiť z teba svoju vojvodkyňu, hoci bol celý život zaprisahaný starý mládevec. A hoci to v skutočnosti nebolo tak.“

Barbara sa dostala nebezpečne blízko k téme, ktorá bola celých jedenásť rokov tabu. Zopár ráz to aj nadniesla v listoch, ale Hannah na to nikdy neodpovedala.

„Pravdaže to tak bolo,“ odvetila teraz Hannah. „Myslíš, že by mi venoval druhý pohľad, keby som nebola krásna, Babs? Ale bol láskavý. Zbožňovala som ho. Pôjdeme von? Alebo si po ceste unavená? Alebo sa rada nadýchaš čerstvého vzduchu a trochu si rozhýbeš nohy? O tomto čase bude v Hyde Parku rušno a tam treba ísť, nielen aby si videla, ale aj aby teba videli. Keď si v meste, vyslovene sa to od teba žiada.“

„Na základe predchádzajúcich návštev viem,“ odvetila

Barbara, „že popoludní je v Hyde Parku vždy viac ľudí než v celej našej dedine na prvého mája. Nebudem tam poznať ani živú dušu a budem sa cítiť ako dedinčanka, ale čo tam po tom? Poďme. Zúfalo túžim trochu si rozhybať kosti.“

2

ŠLI SI PO ČEPCE a peši sa vybrali do parku. Hoci ešte nebolo leto, bol pekný deň – polooblačno, pofukoval mierny vetrík.

Oblakov bolo viac ako slnka, no Hannah mala nad hlavou biely slnečník. Koniec koncov keď má taký pekný módný doplnok, prečo by ho nevystavila na obdiv?

„Hannah,“ prihovorila sa jej Barbara, keď prechádzali bránou, „však si nemyslela vážne to, čo si hovorila pri čaji? Teda, čo plánuješ urobiť?“

„Samozrejme, že to myslím vážne,“ ubezpečila ju Hannah. „Už nie som slobodné dievča ani vydatá dáma. Som bohatá vdova a mám vysoké spoločenské postavenie. Dokonca som pomerne mladá. A od dám, ktoré sú príslušníčkami smotánky, sa vyslovene žiada, aby mali milenca – pravda, pokiaľ je aj on príslušníkom smotánky a podľa možnosti slobodný.“

Barbara vzdychla. „Dúfala som, že si žartovala,“ odvetila, „hoci som sa bála, že nie. Vidím, že si nabrala maniere a morálku tohto rýchleho sveta. Neschvaľujem to, čo máš v úmysle. Zdá sa mi to nemorálne, Hannah. A čo je ešte dôležitejšie, neschvaľujem tvoju nerozvážnosť. Ty nie si taká ľahostajná, ako sa tváriš. Si schopná veľkej lásky. A taký pomer by ti nepriniesol nič iné, len nespokojnosť, ba možno aj zlomené srdce.“

Hannah sa zasmiala. „Vidíš tých ľudí? Spýtaj sa, koho chceš, každý ti povie, že vojvodkyňa Dunbartonová nemá srdce.“

„Oni Ťa nepoznajú,“ podotkla Barbara. „Ja viem, aká si. Samozrejme, teba nič neodradí, a tak ti poviem iba jedno – aj tak Ťa budem mať rada, Hannah. Vždy Ťa budem mať rada. Nič mi v tom nezabráni.“

„Bola by som radšej, keby si prestala,“ požiadala ju Hannah, „lebo smotánke sa naskytne zaujímavé divadielko – vojvodkyňa Dunbartonová v slzách a v objatí svojej spoločníčky.“

Barbara neveľmi elegantne odfrkla a obe sa znova zasmiali.

„Tak si teda budem šetriť dych a budem sa dívať na ten ne všedný výjav,“ vyhlásila Barbara. „Má ten tvoj úžasný chlap, ktorý možno je a možno nie je v Londýne, aj nejaké meno?“

„Bolo by čudné, keby nemal meno,“ odvetila Hannah. „Volá sa Huxtable, Constantine Huxtable. A nemá titul. Nezdá sa ti ponížujúce, že doteraz som sa stýkala so samými markízmi a s vojvodami, dokonca i s kráľom, a teraz sa zaujímam o muža bez titulu? Hoci predsa len nie je celkom obyčajný plebej. Jeho otec bol gróf Merton – a on je jeho najstarší syn. Jeho matka bola grófka, ale bola pozoruhodne hlúpa. Predpokladám, že gróf bol pozoruhodne tvrdošijný. Vzali sa, no niekoľko dní po tom, čo sa im narodil najstarší syn. Vieš si predstaviť väčšiu pohromu? Tuisím sa narodil dva dni po sobáší – a tie dva dni ho navždy pripravili o titul grófa Mertona, ktorým by teraz bol, takže je len pánom Constantinom Huxtablom.“

„Tak to je naozaj smola,“ pripustila Barbara.

Kúsok od nich sa zhromaždili príslušníci smotánky v plnej sile a rozhodli sa dopriať svojmu telu trochu pohybu. Boli tam nielen kočé všetkých možných druhov, ale aj jazdci a peší, vyobliekaní podľa najnovšej módy, premieľali sa na smiešne malom kúsku parku – smiešne malom vzhľadom na to, aký bol veľký – usilovali sa vidieť každého a byť videní, a pritom šíria klebety, ktoré sa práve dopyčuli, a vy-počúť si nové.

Bola jar a smotánka sa už znova zišla v Londýne.

Hannah zakrútila slnečníkom.

„Vojvoda Moreland je jeho bratanec,“ dodala. „Pozoruhodne sa podobajú, hoci mne sa zdá vojvoda iba príťažlivý, zato pán Huxtable je až hriešne krásny. Terajší gróf Merton je takisto jeho bratanec, hoci vyzerajú úplne odlišne. Gróf je plavovlasý a vyzerá tak trochu ako anjel, vôbec nepôsobí nebezpečne. Okrem toho sa vlani oženil s lady Pagetovou, no ešte celkom neutíchli klebety, že prvého manžela zabila sekerou. Ten chýr sa dostal až ku mne na vidiek. Možno gróf nie je až taký krotký, ako sa zdá. Dúfam, že nie je, chudák. Vyzerá naozaj dobre!“

„Pán Huxtable nie je plavovlasý?“ spýtala sa Barbara.

„Ach, Babs,“ Hannah znova zakrútila slnečníkom, „poznáš tie busty a sochy gréckych bohov z bieleho mramoru? Sú neopísateľne krásne, no až smiešne zavádzajúce, lebo Gréci žijú pri Stredozemnom mori a určite nevyzerajú ako duchovia. Matka pána Huxtabla bola Grékyňa a on sa podal na ňu. Je ako grécky boh, ktorý ožil – čierne vlasy, tmavá pleť, tmavé oči. No a telo... Ale posúď sama, tamto prichádza.“

Skutočne prichádzali na koňoch spolu s grófom Mertonom a grófovým švagrom barónom Montfordom.

Mala som pravdu, pomyslela si Hannah a kriticky si obzerala pána Huxtabla. Pamäť ju neklamala, hoci ho nevidela už dva roky, keďže vlani strávila jar na vidieku, kde prežívala smútok. Postava dokonalá, na koni sa nádherne vynímala. Vysoký, štíhly, ale nádherne urastený a svalnatý tam, kde muž má byť svalnatý. Dlhé, mocné nohy sú u muža vždy výhoda. Tvár má možno trochu hranatejšiu, než si pamätala, a celkom zabudla, že nos mal zrejme kedysi zložený a nenapravili mu ho dobre, takže ho nemal rovný. Ale napriek tomu bol taký krásny, až sa jej príjemne podlamovali kolená.

Hriešne krásny.

Bol celý v čiernom – pravda, okrem hnedých bričesiek a bielej košele. Čierny redingot mu zvýrazňoval svalnatú hrud' a plec a tak mu priliehal na telo, až vyzeral ako jeho druhá koža. Aj čižmy a cylinder mal čierne. Dokonca aj sedel na čiernom koni.

Bože dobrý, pôsobí vyslovene nebezpečne, pomyslela si Hannah. A nedobytne ako stredoveká pevnosť. Vyzeral, akoby ju dokázal zdvihnúť jednou rukou a rozdrviť jej všetky kosti.

To je ten pravý! Aspoň na tento rok. Na budúci rok si vyberie iného. Alebo možno bude uvažovať o tom, že sa do niekoho zaľúbi a trvalo sa usadí. Ale na to zatiaľ nie je pripravená. Tento rok chcela skúsiť čosi iné.

„Ach, Hannah,“ vzdychla Barbara pochybovačne, „nevyzerá veľmi prívetivo. Bola by som radšej...“

„Kto chce za milenca prívetivého muža, Babs?“ zasmiala sa Hannah. „To by bola hrozná nuda.“

A už som zase tu, pomyslel si Constantine Huxtable. Opäť prišiel do Londýna, aby tam strávil spoločenskú sezónu. Znova bol v Hyde Parku, obklopený smotánkou, z jednej strany mal svojho druhostupňového bratanca Stephena, grófa Mertona, po druhom boku Montyho, teda baróna Montforda, manžela svojej sesternice Katherine.

Akoby tu bol len včera! To už uplynul ďalší rok? Nemohol tomu uveriť. Myslel si, že tento rok sa ani nebude obťažovať cestovaním. Samozrejme, to si myslel každý rok, a vždy napokon prišiel.

Čosi ma sem neodolateľne láka, uvažoval, keď všetci traja nadvihli klobúky na pozdrav dvom starším dámam vo veľkých čepcoch, ktoré sa pomaly viezli v staručkom koči, kde na kozlíku sedel ešte starší kočiš. Dámy zdvihli ruky na pozdrav a kývli hlavou ako kráľovné.

Rád trávil čas doma v Ainsley Parku v Gloucestershire. Nikde sa necítil taký šťastný ako na svojej farme, kde sa ve-

noval rušnému vidieckemu životu. Keď bol na vidieku, sotva mu zostávalo trochu času pre seba. Určite sa nemohol sťažovať na osamelosť. Susedia ho stále pozývali, aby sa zúčastnil na ich spoločenských zábavách, hoci pochybovali o jeho aktivitách v Ainsley.

No a v Ainsley... Ten dom bol stále plný ľudí! Pred dvoma rokmi sa radšej utiahol do vdovského domu, aby mal trochu súkromia – a uvoľnil miesto pre nových príchodcov. Istý čas tam mal pokoj, pravda, iba dovtedy, kým túto zimu skupinka detí neobjavila zimnú záhradu a nepremeni ju na herňu. Potom sa, samozrejme, prihrnuli do kuchyne, lebo potrebovali riad a vodu pre svoje bábiky a...

Keď jedného dňa nebola doma kuchárka, Constantine musel sám hľadať v komore plechovku so sladkými sušienkami a potom s deťmi popíjal čaj.

Nečudo, že každý rok hľadal únik v Londýne. Človek si niekedy potrebuje aj oddýchnuť. A zachovať si zdravý rozum.

„Vždy mi dobre padne vrátiť sa do mesta,“ nadhodil Monty veselo.

„Mňa veru nedávno vykázali z vlastného domu,“ posťažoval sa Stephen.

„Dámy musia obdivovať dediča bez zasahovania mužov,“ poznamenal Monty. „Mne sa zdá, že teraz by ste tam ani nechceli byť, Stephen. Keď si vaše sestry dali tú námahu a pozvali desať dám, aby s nimi obdivovali dieťa a priniesli dary, tie zas bude obdivovať Cassandra a všetky budú nad nimi vzdychať. Ach!“ teatrálny sa striasol.

Stephen sa uškrnul. „Niečo pravdy na tom bude, Monty.“

Manželka mu nedávno porodila syna. Ich prvé dieťa, dediča. Budúceho grófa Mertona. Ale Constantina to netrápilo. Po jeho otcovi sa stal grófom jeho brat Jon a teraz je grófom Stephen. Nakoniec bude grófom Stephenov syn. S Cassandrou možno splodia ešte celý rad náhradníkov. Constantine sa však grófom nikdy nestane.

Nezáležalo mu na tom. Vždy vedel, že nebude grófom, a bolo mu to jedno.

Zastavili sa pri dvoch známých a prehodili s nimi pár slov. Park bol plný tvárí, ktoré poznal. Constantine sa ležérne poobzeral dookola a nevidel takmer nikoho nového, iba ak novú úrodu mladých dám súcich na vydaj, ktoré si prišli do Londýna hľadať partiu.

Niektoré boli naozaj krásne. Ale Constantina ohromilo, ako sucho to konštatuje. Pohľad na ne v ňom nevzbudil záujem. A pritom ich mohol obdivovať bez strachu, že bude pôsobiť trúfalo. To, že bol nemanželský syn, bola len právnická taľafatka. Pravda, nemohol zdediť otcov titul a majetky s ním spojené, ale nemalo to nijaké následky na jeho postavenie – bol synom grófa a po otcovej smrti zostal dobre finančne zabezpečený.

Keby chcel, mohol by si preberať medzi mladými ženami a veril, že by mal úspech. Ale mal tridsaťpäť rokov a tieto nové krásky vyzerali ako deti. Väčšina z nich mala sedemnásť-osemnásť rokov.

Trochu ho to vyplašilo. Mladší už veru nebude. Nikdy netúžil prežiť celý život ako slobodný muž. Tak kedy sa chce oženiť? A s kým?

Pravda, trochu si pokazil vyhliadky, keď pred pár rokmi kúpil Ainsley Park a prichýlil doň neželané spoločenské živly – tulákov, zlodejov, bývalých vojakov, duševne postihnutých, prostitútky, slobodné matky a ich potomstvo... Panské sídlo Ainsley sa po dlhých rokoch tvrdej práce napokon stalo výnosné.

Ale mladá žena, najmä urodzeného pôvodu, by sa určite nepotešila, keby mala žiť v takej spoločnosti – navyše vo vdovskom dome. Asi pred mesiacom si deti uzurpovali jeho obývačku a premenili ju na detskú izbu pre bábiky, po čaji v zimnej záhrade však sotva udržali otvorené oči.

„Budem hádať,“ Monty sa naklonil ku Constantinovi. „Tá v tom zelenom?“

Constantine si uvedomil, že uprene hľadá na dve mladé dámy s prísne sa tváriacimi slúžkami – a všetky štyri si to všimli. Dievčatá sa rozchichotali, slúžky hrozivo pristúpili bližšie.

„Tá je krajšia z tých dvoch,“ pripustil Constantine a odvrátil pohľad. „Ale tá v ružovom má lepšiu postavu.“

„Rád by som vedel, ktorá z nich má bohatšieho otca,“ poznamenal Monty.

„Vojvodkyňa Dunbartonová je znova v meste,“ oznámil Stephen, keď sa všetci traja pohli ďalej. „A je krajšia ako predtým. Zrejme len nedávno odložila smútok. Ideme ju pozdraviť?“

„Rozhodne,“ vyhlásil Monty a šikovne kľučkoval na kóni pomedzi koče a jazdcov, kým sa nedostali k chodcom držiacim sa vyhradeného chodníčka.

Konečne ju Constantine zbadal. Ale ako by ju mohol niekto nezbadať? Bola štíhla ako prútik, mala alabastrovú pleť a nádherne belasé oči.

Keby sa tá žena bola rozhodla, že z nej bude kurtizána, a nie Dunbartonova manželka, teraz by bola najslávnejšou kurtizánou v Anglicku a zarobila by celý majetok. Samozrejme, ona aj tak zarobila majetok, keď presvedčila toho starca, aby sa prvý raz v živote oženil. A potom z neho vyžmýkala všetko, čo nebolo obmedzené dedičským právom.

Vedľa nej kráčala úctyhodná spoločníčka, no stredobodom pozornosti – väčšinou mužskej –, bola vdova, tajomne sa usmievala, občas zašermovala prstom, na ktorom sa trblietal taký veľký diamant, že by ním omráčila každého, kto by si nedal pozor a priveľmi sa k nej priblížil.

„Ach,“ odvrátila pohľad od obdivovateľov, ktorých unášal dav, „lord Merton. Stále rovnako anjelsky krásny. Dúfam, že lady Pagetová vie oceniť hodnotu svojej trofeje.“

Hovorila tichým, príjemným hlasom. Samozrejme, ona nikdy nemusela rozprávať nahlas. Len čo otvorila ústa, všetci navôkol stíchli a počúvali.